

UKRAINIAN LABOR NEWS
 Published semi-weekly by
 The Ukrainian Labor News Ass'n
 c/o. Pritchard & McGregor Sta.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription \$4.00 a year.
 Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 часопис для робочого люду —
 виходить два рази в тиждень
 виходом Видавничого Товариства
 Українських Робітничих Вістей.
 Передплата \$4.00 на рік.
 Редакція за оголошення не відповідає.
 Редакція рукописів не звертає.

UKRAINIAN LABOR NEWS
 c/o. Pritchard & McGregor Sta.
 Winnipeg, Man.

**"ПРЕКРАСНА
 ФРАНЦІЯ".**

Прекрасна Франція!
 Так з іронією назвав Францію російський письменник Максим Горький після того, як ся "демократична", "цивілізована" республіка, не зважаючи на протести не лише російських революційних кругів, але навіть і ліберальних, аж до кадетів включено, позичила царському правительству мільярди франків на здешню революцію в Росії в 1905-6 рр. Демократична Франція! Яка гірка іронія...

Було се 21. мая 1871 року, коли війська версальці вступили до Парижа і почали топтати в крові французьку революцію і першу в історії світа Париську Комуну. Се, що робить тепер правительство Гортого на Угорщині, лише копія того, що робили версальці в Парижі 1871 року. "Розстрілюйте їх, вовків, вовчиць і овченят!" — ревілювали тоді "представники народа" в Версальській Палаті до оставших вірних ім військ, послаючи їх розстрілювати париських робітничих-комуністів. А за плечима сих "представників народа" стояла пруська армія.

За один лише тиждень почали від 21. мая, після звіту Кієманса, тоді ще революціонера, версальці розстріляти 35.000 робітників. Більшість з них були розстріляні тоді, коли понали се до версальців в полон.

"А опісля" — пише П. Крапоткін в своїй брошурці "Париська Комунa", — "почалися арештовані і заслані всіма страхітливими полону на плято Саторі, де розстрілювали полонників як лише котрий з них хотів підняти ся з мокрої від дощу землі; почали ся страхітливі вивізні з Нової Каледонії. Близько 100 тисяч париських робітників убито або вислано після поразки комуні".

І від того часу Франція прийняла назву — "демократична". Ідучи по сій "демократичній" дорозі, вона зайшла аж до Росії і кинула ся в обійми царському самодержавію та заключила з царським правительством союз. Союз сей вельми в великою скількістю набруднілих інтриг, наслідком котрих були війни на Далекому Сході, на Балкані, а нарешті і остання світова війна. Лише кілька днів перед проголошенням світової війни в 1914 р., французький президент Пуанкаре гостив в Петербурзі і маюча відбутися ся тоді ("под ему духа") маніфестація в тім місті, на чолі котрої мав ітати "великий" гість з Парижа, — не вдала ся лише тому, що на улицах Петербурга були барикади.

Союз "демократичної" європейської республіки з деспотичним "азійським" самодержавієм дав доступ французьким капіталістам до великих ненарушених природних багатств російської країни. Сі капіталісти забрали величезні концесії на будови залізних доріг, на видобування вугля і ріжного рода руди аж до золотих копалень включно. Одним словом, царська Росія зробила ся золотим жерлом для капіталістів Франції.

Се неімовірно, але-так воно аж ось в 1905 році побита на полях Манджурії і революційно-внутрі, царська Росія

почала корчити ся в смертельній агонії.
 Наступила фінансова криза. Державним урядникам, поштовим, телеграфічним і залізничним служачим не було чим виплачувати. Почав ся відомий в історії російської революції 1905 року своєю однодушністю генеральний страйк на залізницях, на почтах і при телеграфі. І тоді царська Росія звернула ся до своєї союзниці Франції за грошми. Французькі капіталісти опинили ся перед ділемою: дати, чи не дати?

Царська Росія і так була вже тоді вна поверх 4 мільярди рублів французьким капіталістам, котрі знали, що як впаде царське правительство, то з ним "впадуть" і всі їх мільярди. Тому давати дальше гроші — було дїло ризикове. І французькі капіталісти думали так: треба дати гроші на повалення революції і поваливши її, відібрати довгі і дальше експлуатувати Росію. Тому французькі капіталісти дали царській Росії гроші. Тільки щоб на случай торжества революції в Росії ім було легше відібрати свої довги, вони рішили штучно втягнути до сей позички широкі маси французького селянства і дрібної буржуазії.

Як відомо, еще від часу розгрому Франції Німеччині в 1870-71 рр., серед населення Франції завше збуджувано і піддержувано ворожий настрої до Німеччини. Тому на союз з Росією вказувано як на одинокий вихід, при помочи котрого Франції удасть ся відплатитись імперіалістичній Німеччині. І коли в 1905 році вивуха в Росії революція і французькі капіталісти побачили, що їхні капіталісти грозить небезпека, вони, при помочи вірного свого слуги, французького правительства, почали по цілій Франції сильно агітацію за ратованем "царизму", бо, мовляв, з упадком "нашого" союзника, царського правительства, пропаде і вся надія Франції пімстити ся на Німеччину, пропаде надія на відбранє Алязії і Лютарингії. Підчас кампанії за позичкою до Росії спроваджено було до Франції мільони царських портретів і розповсюджено їх всюди на провінції поміж французьким селянством, вказуючи на "білого царя" як на вірного оборонця і приятеля французького народу, котрий то "оборонець" і тепер в небезпечі і тому треба його ратувати. Себто треба, щоб Французькі темні селяни давали гроші, за котрі вони дістануть ще й добрі проценти.

І Французи дали. Не зважаючи на протест революційних мас Росії, на протест всіх ліберальних кругів, Французи дали царському правительству гроші. Отримавши сі гроші, царська Росія підняла голову і устами погромщика генерала Трепова дала доказ козакам, щоби на російських робітників "паритров не жалет!"

Революція в Росії зістала втолпена в крові.
 І диво! Коли від працюючих мас російський цар отримав назву "Николай Кровавий", то повтікавши від царських шибениць і багнетів до Франції російські революціонери, нанявшись ради кусця хліба на роботу до французького фермера, находили стіни його хати прибрані портретами царської родни. Коли сі утікачі-революціонери доказували, чим є цар для народів Росії, то французький фермер про се і чути не хотів. Він знав, що він вложив своїх кілька сот чи тисяч франків в царську казну, які йому приносять добрий процент, а також — що цар є "оборонцем" Франції перед Німеччиною.

Так діяло ся у тій Франції, з котрої приміри революційної боротьби бере цілий світ, навіть нинішня совітська Росія.
 Се неімовірно, але-так воно аж ось в 1905 році побита на полях Манджурії і революційно-внутрі, царська Росія

сильні проти політики французької буржуазії.
 І нині, після повалення імперіалізму, після повалення російського царизму, "Прекрасна Франція" є найбільш реакційною зі всіх імперіалістичних країв цілого світа. Вона виплекала шляхоцьку Польщу і післала її на робітничо-радянську Україну і Росію. Вона цілий час інтригує всіма силами проти совітської Росії. Вона нині признає "правительство" Денікінського нащадка ген. Врангеля. Вона підкожує проти совітської Росії Румунію і бере собі за союзника проти Совітів навіть кровавого диктатора Угорщини Гортого.

А причиною того всего ті мільярди, які французькі банкіри позичили царському правительству.
 Проти сеї авантурничої акції французького правительства у відношеню до совітської Росії, французькі працюючі маси ставлять покищо дуже слабкий опір. А если і роздають ся голоси протесту, то лише зі сторони міського революційного пролетаріяту, а маса французького селянства, ся дрібна буржуазія, хочє відібрати від Росії свої франки. Французькі капіталісти добре знали, що вони робили, коли втягали сю тему селянську масу і всю дрібнішу буржуазію в позичку для Росії. Тими сотками франків, позичених французьким селянством, французький капіталіст хоче нині виратувати свої мільярди, хочє виратувати свої концесії в Росії. Тому нині французька "демократична" республіка готова признати вське правительство Росії, проте лише скаже, що віддасть французьким капіталістам їх мільярди. Тому, коли російське совітське правительство відмовило ся віддати ті мільярди, котрих воно не позичало, — Франція в "своїй злобі" признала "правительство" Врангеля. Тому вона шле до Польщі своїх генералів і військ, тому вона шукає помочи в Румунії і в Гортого.

Такою нині є "прекрасна", "демократична" Франція.
 Волинець.

МАНІФЕСТ ПОЛЬСЬКИХ СОЦІАЛІСТІВ.
 (Від нашого кореспондента.)
 Просто іноді дивуєт ся читачою всілякі маніфести, заяви, декларації, закликі всіляких соціалістів, соціал-демократів, соціал-революціонерів, від партій залежних від банків і від партій незалежних від робітників. Одні розписують ся в своїй пролетарській чесності і збивають закляди, а другі, щоб відвернути увагу від своєї владної злодійкуватого поведінки, атакують і кивають пальцем на кого иншого.

Ось такий маніфест ми маємо нині і від Польської Соціалістичної Партії, до робітничих і соціалістичних організацій світа.
 Він вартий того, щоб на нему списали ся, бо "пепеси" є типові зрадники соціалізму. У них підучились і Ганкевичі й наші соціал-демократи, як обдурювати робітників і гнати їх на службу для панської справи.

Маніфест жалеть ся, що большевики розбили переговори через незгоду ізза місця. Яка брехлива і лицейська лояльська душа в тих соціалістах! Большевики не могли вести переговори в Борні, бо Польки не хотіли перемиря на цілому фронті, а тільки коло Борисова.
 Се робило становище червоної армії невносним, а боротьбу безнадійною.

Але сему винні П. П. С. і її ватажок Дашинський, які заключили союз з Петлюрою, і всім відомо, що той союз був покритишкою для загарбання цілої правобережної України.
 І Петлюра і Пилсудський і Дашинський — всі були звичайними журами польської міжнародної буржуазії.
 Отже нема чого розводи-

тись. Коли тепер червона армія бе польські війська, то кожний соціаліст повинен бажати, щоб було стерто з лиця землі всю буржуазну Польщу разом з її агентами з П. П. С.

Маніфест жалеть ся, що Польща взялась за зброю, щоб відперти ворогів з кордонів. Кабінет Морачевського був лояльським кабінетом, котрий в один мент розпустив ся, як тільки на него гримнула буржуазія.
 Чи П. П. С. уважає Галичину, Вілну, Білорусь Польщею? Кожиж ні, то деж ваш маніфест проти заборних нападів шляхти на Україну, Білорусь?

Підала нікчемна душа "юдушки", що продав всю соціалістичну совість за нещасне лакомство, а потім ще белькоче про свої соціалістичні чесноти.
 "Ми не спромogli ся, на жаль, примусити заможні класи до мирової політики. Ми не могли склонити польський уряд визволити ся від впливів Визвольних Змагань, так звучить сей цікавий вигук.

Отже П. П. С. виправдуєт ся зі своєї злодійської політики, одночасно закидає своїм судіям, очевидно, таким самим зрадникам, що він мовляв, також не без гріха, що то ваші капіталісти пхали наших на війну.

Се правда, що і Лонге і Гендерсон є те саме, що і Дашинський, хоч відхрещуєт ся в своїй кривості, але се справи не змінє.
 Знає собака, чіє місце зїла, знає також і тих, котрі разом злодійство чинили.

"Ми сказали робітникам: бороніть вашої батьківщини!" говорить маніфест точнїсько як і всі соціал-патріоти по цілому світі.
 Але хто-ж панує нині в Польщі? Хіба робітники?

Мі, там панує шляхта, ксьондз і спекулянт, і коли П. П. С. звертаєт ся до своїх прихильників "боронити свою батьківщину", то се інакше не можна зрозуміти, як боронити панську буржуазну батьківщину. П. П. С. деколи помилково правду каже.
 Звернувшись з закликком "боронити свою батьківщину", вона тим самим каже, що П. П. С. да її прихильники і розбишачка банда шляхти є все те саме.

І дійсно: П. П. С. піддержує війну проти Радянської Федерації; П. П. С. розбишала сільські страйки і заслужила назву партії провокаторів; П. П. С. натроувала польських робітників на українських, чеських і німешьких; П. П. С. вірно служила шляхти у всіх її актах; П. П. С. заплямена кровю від жидівських погромів.

П. П. С. є нікчемна, лояльська, збанкротована партія соціал-зрадників і панських поспіах.
 Комуністична Партія появляє в Польщі і веде пролетаріат до останньої перемоги. І тоді ший буржуазний лад в Польщі загине, а з ним і всі його пепесовські страйколомі-паршивці.

Gregory.

ВІДОЗВА

ДО РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН СОЦІАЛІСТІВ РОСІЇ І РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

МОСКВА, 21. липня. — За підписами голови Совнаркому Ульянова (Леніна), Наркомвоєнмора Троцького, Наркомзаконсправ Чічеріна та Наркомюстиції Курського оголошено відозву, в якій говорит ся:

"Ангільське правительство звернулось до нас 11. липня с. р. з пропозицією застановити війну з Польщею і розпочати мирові переговори з Польщею та иншими сусідніми державами, обіщуючи, що польські війська, як що буде заключене, перемиря, відійдуть на лінію, означену в попередньому році мировою конференцією. В тій самій ноті пропонують ся чіпати Вран-

геля в його Кримським "затишкю". На все се Ми, Рада Народних Комісарів, відповіли відмовленем. В справі цього нашого винику Ми підносимо перед Російським та Українським Народам звіт і висловлюємо нашу тверду певність, що наше слово дійде до Народу Польського.

Колі-б Англія не хотіла війни, вона повинна була-б відмовити Польщі постачанню військових матеріалів та грошей. Англія провадить з нами переговори, щоби приспати притомності своїх робітничих мас. Лорд Корзон зсилаєт ся на Лігу Націй, від імені котрої він виступає зі своїм пропозицієм. Але в склад сеї Ліги входить також Польща, яка підняла проти нас розбишачий похід. Усі члени Ліги Націй, особливо Франція, Англія та Америка звязані взаїмною заперкою в справі провокацій війни Польщі з Україною та Росією.

9. марта ми звертали ся до них з закликком стримати піднесену для удару злодійську руку. Вони не відповіли. В сей час білогардійським польським військам червоною армією нанесено страшний удар. Англія пропонує нам своє посередництво в справі перемиря з Польщею.

Лорд Корзон не обмежуєт ся питанням про Польщу і пропонує також принятии війну з бароном Врангелем, заявляючи, що той буде сидіти тихо. Корзон заявляє, що умовою торговельних зносин є взаїмне зобовязанє Росії та Великої Британії не втручати ся у внутрішні справи другої сторони, але після одержання від нас згоди на се, він рахує себе прикликаним не тільки втручати ся у внутрішні справи Росії, а навіть роздурює частини Федеративної Соціалістичної території окрежим проїздам, які прислужують ся велико-британському імперіалізму. Ані Ліга Націй, ані Лорд Корзон не закликають втручати ся у внутрішні справи Російської Соціалістичної Федерації та мирробством залагоджувати горожанську війну, яку вони викликали і роздули. Попередна праця Велико-Британського Правительства свідчить про справжню ціль, якою є: спасти направлених проти нас Пилсудського та Врангеля від поторохення і дати ім можливість відчухати ся і розпочати новий похід проти робітничо-селянської Росії. Ми не вважали для себе можливим ставити працюючі маси Росії та України під загрозою нової війни. Ми відкинули велико-британське посередництво. Хай всі подивлять ся своїми очима на нечужбана в історії злодійство, яке чинять, брехливо ховаючи ся за Лігу Націй. Наше відморденє від ворожого посередництва не свідчить про зміню нашу політики що до Польщі. Соціалісти доказали свою повагу до прав инших малих народів, як то: Естонія, Грузія, Литва. З сими країями ми заключили мир без посередництва Ліги Націй.

Мирні переговори з Фінляндією, Латвією та Вірменією в скорім часі доведуть до встановлення мирових відносин і з ними:

Совітська Москва богато разів пропонувала Варшаві мир. Як що тепер вона безпосередню звернет ся до нас, мирові відносини між Росією та Польщею будуть встановлені значно скорше, і будуть міцнішими, завдяки сьому простому шляхові. Справедливі кордони Польщі, які Совітська Росія встановить разом з представниками Польського Народу, будуть лежати значно далі на схід від кордону, який призначено імперіалістами Лондону та Парижа, однакоро ворожими і ненавистними робітникам Польщі та Росії. Як що польський народ хоче здобути почесний мир, справедливий кордон, а в особі Росії братів-сусідів, треба щоби польський народ сам сього захотів. З ним ми вже давно могли-б погодити ся на почесний мир.

Відкидаючи посередництво Ліги Націй у війні з білою Польщею та його підсобинокими, сказано ім, що вони небезпечні "dla całego państwa polskiego". М. Вовкунця конфірмовано в чужому повіті, де не має ні своїх, ні знайомих. Петра Заячука інтерв'ювано на Ялівці, а Василя Боднара випущено.

І так кожного дня дістаємо вісти про арештованє Українців в одному або в другому повіті. А в останніх днях зайшла просто пошесть арештовань.

На перший ліпний донос арештуєт ся людин на право й ліво та висилаєт ся на Ялівць, або до модних нині Кельці. Вистанє якомуньбудь драбови сказати, що сей або той чоловік є "большевик", або "небезпечний для цілоти польської держави" — а провінціалістичні власти сейчас передають арештованє та транспортують його до Львова.

І все те дієт ся в тому часі, коли українські війська ген. Павлика йдуть дружно з польськими...
 "Вперед" з 29. липня с. р. доносить про сілдуочі дальші арештованя:
 В Отині арештовано: полк. Олександр Гаванського, залізничника Онуфрія Луценка, хор. У.С.С. Михайла Кіндрацького, Каспра Сільського, господ. Писюка Ключенка, субекта Юсифа Палаганича. Всіх їх арештовано дня 22. липня вночі. Причина арештованя невідома. Без переслухання інтерв'ювано їх на Ялівці. — В Дрогобичі арештовано Володимира Шипайла, б. старш. української армії. Івана Семянчука, пол. жанд арештовано в часі, коли він переїздив в службі через Чернів. п. Рогатин. — В Перегінську, п. Долину, Миколу Кулика, повернутого з Канади, арештовано за те, що мав канадський український книжки. Василя Кінаха з Парчаха, п. Сокаль, арештовано під закидом большевицької агітації.

Польщею та його підсобинокими Врангелем, се не значить, що ми відмовляємо ся від переговорів з Англією та иншими країнами, які належать і не належать до Ліги Націй. Наша політика мира зістаєт ся незмінною. Ми готові в першу ліпшу хвилю розпочати торговельні зносини з промисловцями та купцями, капіталістами инших країв. Ми лише не визнаємо за ними права виступати в ролі спасителів дрібних народів і втихомирувачів в горожанській війні. Ми знаємо, хто вони, тому й недовіряємо ім. Ми перестерігаємо працюючі маси Франції, Англії Польщі і всіх країв, щоби вони недовіряли буржуазним правительствам, які повні неоправданої жадоби, нечужваної підлости і невтомного злодійства. Відомо, що агенти Ліги Націй докладають божевільних зусиль, щоби вкинути Румунію та инші сусідні з нами держави в кроваву безодню Кельці. Не кидайте своєї притомності, червоноармії, робітники та робітничі, селяни та селянки, і з подвійною силою стискайте в ваших руках революційний меч. Боротьбу в охорону закріпленя і розцвіт нашої Соціалістичної Республіки ми доведемо до кінця. На перекір всім ворогам, ми допоможемо польським робітникам та селянам визволити ся від їхніх, польських та чужоземних гнобителів.

Вперед! до цілковитого побиття білогардійських, Врангельських банд!
 Вперед! проти буржуазно-шляхоцьких насильників Польщі!
 Хай живе робітничо-селянська Червона Армія!

МАСОВІ АРЕШТОВАННЯ УКРАЇНЦІВ В ГАЛИЧИНІ.

Львівський "Вперед" з 27. липня с. р. доносить:
 В останніх днях почали ся знову масові арештованя українського населення Східної Галичини. Перед кількома днями ми доносили про масові арештованя в турчанському повіті на донос "Ochran-i Narodow-oi".

Дня 19. с. м. арештовано в Золочеві знову на донос такоїж охрани, яка стоїть під командою відомих вже зі шпальт "Впереду" золочевських шехполюків ala Стемпень, — д-ра Вани, д-ра Пиндича, д-ра Балтаровича і учителя Тарнавського, а крім сего Жидів століра Якова Рехта; канд. адв. д-ра Буксфорда і суд. уряд. Зільбермана. Арештовано їх під закидом ширеня "большевизму". Всіх їх привезено до Львова. Д-ра Балтаровича і уч. Тарнавського випущено, зголяду на їх старший вік домів, але конфірмовано в Золочеві, а решту вивезено сеї неділі до табору інтернованих в Кельцах.

В неділю дня 25. с. м. привезено знову до Львова цілий транспорт, коло 50 осіб, арештованих Українців в Тереховельщині. Причина їх арештованя поки що нам не відома, але вже з гори можна сказати, арештовано певно за якусь безосновну денунціцію.

В снітинському повіті арештовано в Княжу на якийсь анонімний донос Дмитра Кібича, іначальника пошти в Куті, який, полишений служби, переніс до рідні на село, та Юрка Грицьку, бувши за українських часів комісаром. По переслуханю, узнано їх за невинних, та все таки уміщено їх в таборі на Ялівці, звідки певно вишлють їх десь на захід.

В печеніжинському повіті арештовано нічо з 18 на 19 с. м. в селі Стопчатові і в містечку Яблонові Миколу Вовкунця, б. австр. офіцера, Петра Заячука і учителя Василя Боднара, рівнож на чийсь безосновний донос. Оба вони перебували у своїх родичів. По перевезеню їх до Львова і по переслуханю, випущено їх до міста, однак на другий день, коли зголосили ся по-

документи, сказано ім, що вони небезпечні "dla całego państwa polskiego". М. Вовкунця конфірмовано в чужому повіті, де не має ні своїх, ні знайомих. Петра Заячука інтерв'ювано на Ялівці, а Василя Боднара випущено.

І так кожного дня дістаємо вісти про арештованє Українців в одному або в другому повіті. А в останніх днях зайшла просто пошесть арештовань.

На перший ліпний донос арештуєт ся людин на право й ліво та висилаєт ся на Ялівць, або до модних нині Кельці. Вистанє якомуньбудь драбови сказати, що сей або той чоловік є "большевик", або "небезпечний для цілоти польської держави" — а провінціалістичні власти сейчас передають арештованє та транспортують його до Львова.

І все те дієт ся в тому часі, коли українські війська ген. Павлика йдуть дружно з польськими...
 "Вперед" з 29. липня с. р. доносить про сілдуочі дальші арештованя:
 В Отині арештовано: полк. Олександр Гаванського, залізничника Онуфрія Луценка, хор. У.С.С. Михайла Кіндрацького, Каспра Сільського, господ. Писюка Ключенка, субекта Юсифа Палаганича. Всіх їх арештовано дня 22. липня вночі. Причина арештованя невідома. Без переслухання інтерв'ювано їх на Ялівці. — В Дрогобичі арештовано Володимира Шипайла, б. старш. української армії. Івана Семянчука, пол. жанд арештовано в часі, коли він переїздив в службі через Чернів. п. Рогатин. — В Перегінську, п. Долину, Миколу Кулика, повернутого з Канади, арештовано за те, що мав канадський український книжки. Василя Кінаха з Парчаха, п. Сокаль, арештовано під закидом большевицької агітації.

Вперед! до цілковитого побиття білогардійських, Врангельських банд!
 Вперед! проти буржуазно-шляхоцьких насильників Польщі!
 Хай живе робітничо-селянська Червона Армія!

Кашен і Фросар за III. Інтернаціоналом.

Французькі соціалістичні делегати до сов. Росії Кашен і Фросар вислали слідуочє писемо до "L'Humanite" (коли сей находили ся в Росії):

"Буржуазна французька преса поширила слухання, що не змушують до чим скоршого повороту до Франції. Се не вірно. Протинво, ми продовжимо побув в Росії в повний згоді з російськими товаришами, щоби ґрунтовніше дослідити загальне положенє і справу III. Інтернаціоналу.

Ми перебуваємо в краю, де нема буржуазії і капіталістичного визиску. Робітничка класка є одиноким паном економічної, політичної, адміністративної, муніципальної і судової влади. Нові форми соціальної життя розвивають ся перед нашими очима. Російський народ до тла знищить царський режім. Мимо всіх кровавих недостач і труднощів в наслідок бльокади і війни, будеуть ся з дня на день соціалістичний лад, в якому тільки праця дає право на життя. Справа дозріла до сеї степені, що може служити як взірєць і наука для пролетаріяту світа. На руїнах клясової армії створено велику армію робітників і селян, одушевлену сим духом, який овіяна була французька революційна армія. Червоне військо віднесло побіду над Польськими мимопомочи цілої всевітної буржуазії. Се завелєня соціальної революцію в Росії. Завдяки сему зродила ся певність сталости, тревалости і поширеня революції.

Ми увійшли у взаємини з керуючими провідниками Інтернаціонального комітету III. Інтернаціоналу. Вони усталили умовини для сих партій, які хочуть належати до нової організації. Ми передамо їх докладно для розслідження нашої партії. Особисто думаєт ся, що конечним є приступленє до III. Інтернаціоналу. З Ревалю відемо до Франції

дєнь, коли зголосили ся по-

дєнь, коли зголосили ся по-